

UITSPRAAK

Het College van Beroep voor de Examens van de EUR, verder te noemen: het college, heeft op 12 juni 2017 uitspraak gedaan op het beroep van

....., verder: appellante,

welk beroep was gericht tegen

de beslissing van 1 september 2015 van de **examencommissie RSM**, hierna: verweerder.

I. Ontstaan en loop van het geding

Appellante heeft op 30 september 2017 inleidend beroep ingesteld tegen de beslissing van verweerder van 1 september 2015. Bij brief van 8 december 2015 heeft appellante haar beroepsgronden aangevuld. Op verzoek van appellante is het dossier van appellante aangehouden. Op 7 februari 2017 heeft appellante haar beroepschrift nader aangevuld. Op 6 maart 2017 heeft het college een regiezitting gehouden. Op 2 juni 2017 ontving het college het verweerschrift.

Het beroep is behandeld ter openbare zitting van het college op 12 juni 2017. Appellante is ter zitting verschenen en werd vertegenwoordigd door Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door, secretaris van de examencommissie RSM.

II. Motivering

1. Appellante stelt zich - kort samengevat - op het standpunt dat de gestelde voorwaarden voor verlening van de geldigheidsduur van de tentamenresultaten een deugdelijke grondslag missen voor wat betreft de intensieve behandeling/begeleiding door een deskundige en de voorwaarde dat het contact met de faculteit slechts via de studentendecaan zou mogen verlopen.

Ten aanzien van de voorwaarde om haar ter behandeling/begeleiding te laten stellen van een deskundige voert appellante aan dat verweerder deze bevoegdheid niet toekomt op grond van de WHW of andere regelgeving. Naar de mening van appellante is verweerder niet kundig noch bevoegd om een oordeel te geven over de lichamelijke en/of psychische gesteldheid van appellante en dient zij zich tot de studentendecaan te wenden. De aanvullende voorwaarde dat tussentijds aan verweerder zou moeten worden gerapporteerd door de deskundige is naar de mening van appellante onacceptabel, aangezien dit onder het medisch beroepsgeheim valt. Appellante merkt ten aanzien van de verlening van de geldigheidsduur van tentamens op dat per 1 januari 2017 de WHW in beginsel geen mogelijkheid kent van beperking van de geldigheidsduur van tentamens.

Appellante betoogt dat verweerder buiten haar bevoegdheid is getreden door de voorwaarde te stellen dat het contact slechts via de studentendecaan dient te verlopen; op deze wijze zou de toegang tot het onderwijs zijn ontzegd en wordt daarmee ernstige inbreuk gemaakt op de rechten van appellante.

Appellante voert aan dat niet duidelijk is op welke wijze de persoonlijke omstandigheden een rol hebben gespeeld bij de afweging. Dat appellante niet zou hebben meegewerkt aan het verstrekken van ondersteunend bewijs bestrijdt zij met klem. Appellante geeft aan dat de handelswijze van verweerder een bijzonder zware impact heeft gehad op de psychische gesteldheid en heeft geleid tot een ernstige vertrouwensbreuk.

Appellante acht het besluit van verweerder om de overige verzoeken in het oorspronkelijk verzoek aan te houden onrechtmatig aangezien zij van mening is dat de opgelegde voorwaarden geen stand zullen houden en zij baat heeft bij een beslissing op haar verzoeken.

2. Met betrekking tot de geldigheidsduur van de tentamenresultaten voert verweerder aan dat de resultaten vanaf 8 januari 2016 zouden vervallen. Omdat appellante de masteronderdelen volgens de oude stijl heeft afgelegd is in beginsel op basis van artikel 5.2 Onderwijs- en Examenreglement geen ruimte om de cijfers te verlengen. In geval van ernstige persoonlijke omstandigheden die om deugdelijke wijze zijn aangetoond, is verweerder bevoegd een uitzondering te maken.

Verweerder is van mening dat appellante haar persoonlijke omstandigheden en de impact daarvan onvoldoende heeft onderbouwd. Verweerder heeft de studieadviseurs en studentdecaan geraadpleegd en hieruit kwam naar voren dat zij ondersteunende documentatie bij appellante hebben opgevraagd en dat dat ertoe zou hebben geleid dat appellante het vertrouwen in de studieadviseurs heeft opgezegd. Verweerder heeft vervolgens geïnformeerd bij de scriptiebegeleiders naar de voortgang met betrekking tot haar masterscriptie; de scriptiebegeleiders gaven aan geen fiducie meer te hebben dat de scriptie tot een goed einde wordt gebracht aangezien appellante in drie jaar geen voortgang zou hebben gemaakt en zelfs nog geen onderzoeksvoorstel heeft ingediend. De aanbevelingsbrieven van de scriptiebegeleiders zouden niets zeggen over haar voortgang maar zouden zijn geschreven ter ondersteuning van haar verzoek aan TrustFund voor financiële ondersteuning. De situatie op dat moment zou daarnaast ook anders zijn geweest dan de situatie die zich nadien heeft ontwikkeld.

Het voorgaande in aanmerking nemend heeft verweerder doen besluiten om in het bestreden besluit appellante aan te moedigen om zich onder behandeling/begeleiding te stellen van een deskundige en de verklaring van deze deskundige over te leggen aan verweerder. Ook met het oog op het sterke vermoeden dat het mentaal niet ging met appellante heeft verweerder naar eigen zeggen in het belang van appellante gepoogd het bestreden besluit hoopvol te formuleren. Nadat aan de voorwaarden zou zijn voldaan zou het verzoek van appellante wederom worden beoordeeld.

Ten aanzien van de voorwaarde dat de tussentijdse communicatie met de faculteit slechts met de studentendecan zou mogen verlopen, stelt verweerder dat deze voorwaarde gesteld is om de contacten te kanaliseren. Deze voorwaarde is ook op voorstel van haar toenmalige coach opgenomen. Ten tijde van het opleggen van deze voorwaarde was er nog geen sprake van een vertrouwensbreuk tussen appellante en de studentendecan. Verweerder bestrijdt met klem dat met deze voorwaarde de toegang tot het onderwijs is ontzegd; appellante kon gewoon onderwijs volgen die zij nog moest volgen en de voorwaarde had volgens verweerder slechts betrekking op de communicatie over haar persoonlijke omstandigheden.

3. Het college overweegt naar aanleiding van de gedingstukken en hetgeen ter zitting naar voren is gekomen als volgt.

Het college ziet zich voor de vraag geplaatst of verweerder de voorwaarden voor verlenging van de geldigheidsduur van de tentamenresultaten in redelijkheid heeft mogen opleggen aan appellante. Die vraag beantwoordt het college ontkennend.

Het college is het met appellante eens dat het besluit om de geldigheidsduur van de mastercijfers slechts te verlengen onder de voorwaarden dat appellante zich onder intensieve behandeling/begeleiding dient te stellen van een deskundige en daarvan te rapporteren aan verweerder, een (wettelijke) grondslag ontbeert en daarmee een deugdelijk onderbouwde motivering. Deze voorwaarde kan derhalve naar het oordeel van het college geen stand houden.

Indien verweerder van mening is dat de persoonlijke omstandigheden van appellante onvoldoende zijn onderbouwd (door middel van ondersteunende bewijs), had het naar het oordeel van het college op de weg van verweerder gelegen om anders op het verzoek te beslissen. Het college is van mening dat het echter niet de taak is van verweerder om deze ondersteunende bewijs op andere wijze te doen verkrijgen.

Dat alle communicatie via de studentendecaan dient te verlopen en dat appellante ook geen contact zou mogen leggen met haar scriptiebegeleiders, is naar het oordeel van het college niet deugdelijk gemotiveerd in de overgelegde stukken. De bestreden beslissing kan derhalve naar het oordeel van het college niet in stand blijven. Het overige door verweerder aangevoerde leidt niet tot een ander oordeel.

III. Uitspraak

Het college verklaart het beroep van appellante gegrond, vernietigt het besluit van verweerder van 1 september 2015 en draagt verweerder op met inachtneming van de overwegingen van het college een nieuw besluit terzake te nemen.

Het college veroordeelt verweerder tot vergoeding van bij appellante in verband met de behandeling van het beroep bij het college opgekomen proceskosten tot een bedrag van 944 euro geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.